

De Verloren Stad van Tsumeb

Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Het was vroeg in de morgen als de vier persoonsvliegtuig net achter Etosha Pan ruw op

de grond land. Hittegolven rimpelen door de lucht heen en de grote oranje zon rees warm in de hemel.

Lara sprong als eerste de vliegtuig uit, haar laarzen die de zand van streek maken, wat kleine wolkjes van vuil veroorzaakte. Kurtis Trent springt naast Lara neer en kijkt toe zodra de vliegtuig weer opstijgt. Beide stonden zwijgend naarmate ze wachten om opgepikt te worden, ieder in diepe gedachten over hun tegemoetkomend avontuur.

Dit zou een van de eerste reizen met Kurtis zijn die Lara ooit had afgelegd. Normaal gesproken heeft ze de voorkeur liever alleen te reizen. Hoewel, dit keer, hadden ze allebei verzocht om samen te reizen.

Lara en Kurtis waren ver van huis. Ze zaten in Namibië, Afrika, onderweg naar de stad Tsumeb.

Als ze eindelijk aankomen in Tsumeb, worden ze begeleid naar een grote grashut. Vier mannen begroette hen en vroegen hun innemend om plaats te nemen op de grond.

Eén man sprak, ‘Het spijt ons zeer dat we met jullie beide op zulk kort termijn contact hebben opgenomen. We hopen dat jullie ons kunnen helpen.’

Kurtis knikte zijn hoofd. ‘Wat is het waar je ons voor nodig hebt?’

De jongste van de vier mannen kwam dichtbij. Hij droeg een kleurrijke broek geborduurd in complexe patronen.

‘Voor vele jaren,’ zei hij, ‘zijn mijn mensen naar iets op zoek gegaan. Ieder van hun die het probeerde faalde uiteindelijk. Als de Keizer van deze stad, heb ik verzocht dat beide van jullie mij helpen. Ms. Croft, ik heb vele verhalen over jou gehoord. Jou volharding en

dapperheid zijn verbazingwekkend.’

Lara knikt. ‘Dank u.’

‘En wat jou betreft, Kurtis,’ vervolgde de Keizer, ‘jij bent echt een stoer persoon die niets of niemand in de weg laat staan.’

‘Daarom hebben we beide van jullie nodig om ons te helpen,’ verklaarde een andere man. ‘We weten dat met jullie kwaliteiten gecombineerd, jullie samen tot succes zullen komen waar anderen hebben gefaald.’

De Keizer stond op en draait zijn rug naar iedereen. ‘Het zit zo, er is een legende dat voor vele eeuwen in de rondte gaat.’ Hij draait zich weer om en kijkt de groep aan. ‘De legende vertelt ons dat ongeveer twee miljoen jaar geleden, een enorme aardbeving rondom de gehele stad van Tsumeb uiteen splitte. De stad stortte ruim drie honderd meter de grond in, naar zijn uiteindelijke rustplaats.’

‘En wat dan met de stad van vandaag?’ vroeg Lara zich af.

De Keizer maakte suizende bewegingen met zijn handen. ‘Het regende voor één week, toen blies er gemene wind woestijnzand naar binnen, wat compleet enige overblijfselen van de stad bedekten. Dan duizenden jaren later, was Tsumeb herschept.’ Hij bewoog zijn handen heen en weer die aangaven waar ze nu stonden.

Kurtis frons en wrijft over zijn kin. ‘Dus je wilt dat wij de stad vinden?’

‘Dat is het precies,’ antwoordde de Keizer, ‘omdat tot zo ver degene die het probeerden, het maar een dag volhielden. Ze konden gewoon niet zoeken omdat ze te erg in angst zaten om verder te gaan. Er word gezegd dat wie ook de Verloren Stad van Tsumeb probeert te vinden ze zelf de verlorenen zullen worden.’

Lara werpt een blik naar Kurtis en grijnst. Alles wat ook maar gevaarlijk was stond haar naam op geschreven!

‘Niet alleen willen we graag dat je de stad vind,’ vervolgde de Keizer, ‘maar we willen ook graag dat je de Vijver van Verandering vind.’

‘Deze vijver, is het in de stad te vinden?’ vroeg Lara.

De Keizer knikt. ‘Ja. Alhoewel, omdat het heilig is, weet niemand waar het is.

Je zult waarschijnlijk wat puzzels moeten oplossen om het te vinden.’

Lara grijnst, ‘Dan zal het geen saai uitstapje worden.’

De Keizer lachte. ‘Verre van ben ik bang. Als je eenmaal de vijver hebt gevonden, zul je mogelijk wat problemen tegenkomen. De legendes zeggen dat de Koisan race de vijver bewaken.’

‘Een uitdaging...misschien,’ zegt Kurtis die in zijn nopjes zit.

‘Uitdaging?’ De keizer rees zijn wenkbrauwen, ‘ik denk dat je een groot *avontuur* zal verwachten.’

‘Is er nog wat anders?’ vroeg Lara.

‘Ja. Nadat je de vijver hebt gevonden, zul je wat moeten zwemmen. Ergens in de vijver is een ivoren olifant.’

‘Waarom is deze olifant zo belangrijk?’ vroeg Lara zich af.

Een glimlach verschijnt op het gezicht van de Keizer. ‘Dit is het leuke gedeelte. Het zit namelijk zo, de legende vertelt ook dat de olifant eens tot de Keizer behoorde, tijdens die tijdsperiode. Hij was een hele machtige man! Roddels hebben het dat in de olifant een kleine

perkamentenrol zit. De boodschap binnenin is nog nooit door iemand gelezen.'

'Wie heeft het daar in gestopt?' vroeg Lara.

'De Keizer deed dat. De legende verklaard ook, wie ook de inscriptie opleest in de ivoren olifant van de Vijver van Verandering zal veranderen, of zal gaan gebeuren wat er is geschreven.'

'Klinkt over het algemeen best aardig,' grijnsde Lara.

De Keizer knikt. 'Zodoende, willen we dat jullie de olifant terug komen brengen.'

Kurtis frons. 'Wat ben je van plan om met de olifant te gaan doen?'

'Om het in onze stad te plaatsen als teken om te laten zien dat de Verloren Stad van Tsumeb is gevonden!'

Lara was niet overtuigd. 'Je wilt dat wij door al die ellende gaan *alleen* zodat jij kan zeggen dat Tsumeb twee miljoen jaar geleden bestond?'

De Keizer zucht, 'Ik weet dat het niet al te overtuigend klinkt, maar dat is de enige plan dat ik er voor heb.'

Lara stond op. 'Ik wil dit graag eerst met Kurtis bespreken.'

'Dat is helemaal rechtvaardig. Onthoud alleen dit, als je eenmaal de stad hebt gevonden, mag je wat dan ook terug met je meenemen.'

De vier mannen vertrekken en Lara en Kurtis waren alleen. Lara kruiste haar armen over haar borst. 'Dit doet mij denken aan mijn reis naar Antarctica. Ze zijn aardig tegen je totdat je ze geeft wat ze willen. Dan, laten ze je achter waar je bij staat.'

Kurtis knikt. 'Ik weet precies wat je bedoelt. Ze hebben duidelijk andere plannen dan is gezegd. Denk je dat we het toch maar moeten doen?'

Lara frons en keek Kurtis recht in de ogen aan. 'Ik doe het...maar als ze ons enige problemen opleveren, zal ik niet zo aardig zijn.'

'Wanneer ben je dat nou wel?!' grapte Kurtis. De Keizer kwam de hut binnen en glimlacht.

'Hebben jullie al een besluit genomen?'

Kurtis stond op naast Lara. 'We doen het.'

'Uitstekend! Jullie zullen meteen morgenochtend erop uit trekken. Tot die tijd, adviseer ik jullie beiden om zoveel slaap te nemen als je kan. Jullie hebben geen idee wat jullie te wachten staat.'

Nadat hij is vertrokken, werden Kurtis en Lara naar gescheiden hutten begeleid. Ze aten maïs en vlees als avondmaal, dan snel naar bed.

Steeds sinds haar reis naar Antarctica, is Lara een lichte slaper geworden. Door de hele nacht heen werd ze constant wakker van vaag gefluister. Op het eerste moment dacht ze dat het niks voorstelde, maar naarmate het vordert, wilde Lara op onderzoek uit gaan.

De schaduw van Lara glipt langzaam uit de hut en kroop stilletjes richting de fluisteringen. Ze gluurde om het hoekje van de aangrenzende hut naar die van haar en zag de Keizer en drie andere mannen in een kring rondom een groot knipperend vuur. De oranje vlammen dansen langs het gezicht van Lara en wervelde in haar ogen.

De mannen zaten in opwinding naar elkaar te fluisteren. De Keizer hield een wierrook stok vast, de anderen houten figuren en gekraalde objecten. Lara schuifelt naar voren voor een betere kijk. Uiteindelijk gaan de mannen zitten, en pakken dan ieder een mes uit hun riemen.

Een van de houten standbeelden lag op zijn rug in de gloeiende kolen. Een voor een, staken de mannen het figuur met hun messen.

Lara kijkt nors en stapt terug naast de hut. Even later, dacht ze dat ze haar naam en die van Kurtis hoorde die over en over werd gezongen. ‘Wat zijn ze in hemelsnaam aan het doen?’ vroeg Lara zich af. Ze gaat terug naar haar hut, maar lag voor nog even langer wakker. Was het werkelijk een ‘avontuur’ of waren Lara en Kurtis gericht in een val dat op hun wachtte voor een miljoen jaar?

Na een tijdje, sluiten Lara’s oogleden en ze valt in een diepe slaap. Ze had vele verontrustende dromen gevuld met donkere plekken en schepsels die alleen in dromenland bestonden. Ze trokken en scheurden aan haar vlees de hele nacht door...

De volgende dag, worden Lara en Kurtis helder en vroeg wakker gemaakt. De hete zon drong Lara’s hut binnen. Naarmate ze haar gezicht aan het wassen is, flitsen er beelden van de afgelopen nacht door haar hoofd. Lara voelde aan dat Ferdinand, de Keizer, en zijn mannen iets slechts van plan waren.

Kort daarna, ontmoeten Kurtis en Lara elkaar buiten voor het ontbijt. Ze zaten in kleermakerszit op de zanderige grond net buiten de grote hut. Iedereen in de stad waren nu op de hoogte van hun reis. Mensen kwamen in drukte om hun heen, met de beste wensen in verschillende talen. Sommige gaven kleine cadeautjes als teken van goed geluk voor hun expeditie.

Onder het eten door, vertelde Lara zachtjes aan Kurtis over wat ze de afgelopen nacht had gezien.

Hij fronst terwijl hij kruimels van zijn mond afveegt. ‘Ik wist dat dit een slecht idee was. Wie weet waar ze plannen voor hebben? Ik vertrouw ze voor geen cent.’

Lara knikt. ‘Er is absoluut iets wat ons word voorgehouden.’

Op dat moment, verschijnt Ferdinand met wat mannen en vrouwen.

‘Weten jullie zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg hij.

‘Niet helemaal,’ mompelde Kurtis.

‘Jawel,’ antwoordde Lara, met een blik op Kurtis, ‘we zijn er klaar voor.’

‘Mooi! Oké. Je zult wat uitrusting en voorraad nodig hebben. Het lijkt erop dat we hier niet zoveel hebben, maar ik heb zo mijn bronnen.’ Een grote truck trekt op naast Ferdinand en een paar mensen springen eruit.

‘Als eerst, zullen jullie je moeten omkleden in meer redelijke kleding.’

Ferdinand overhandigde hun allebei een outfit. ‘Jouw gewoonlijke kaki korte broek, weet dat je er blij mee zult zijn, Lara.’

Ze glimlacht en knikt.

‘Dan, twee donkerblauwe tank tops, met een vest. Welnu, het kan aardig koel worden tijdens de nacht. Trek gewoon de vest over je tank top heen en je zult het goed doen. Ze zijn volledig geïsoleerd en waterdicht. Je zult ook wel merken dat er wat zakken aan de zijkant zitten. Goed om kleine spullen in te stoppen.’

Lara kijkt met tevredenheid naar haar vest. ‘Netjes,’ zei ze, wijzend naar wat geborduurde handschrift. *Tsumeb: Privé Personeel.*

‘Ja, nou, je moet goed gekleed zijn voor de job!’ antwoordde Ferdinand. Dan, overhandigde een man wat laarzen aan Lara en Kurtis. ‘Met deze kun je bijna overal naartoe.’

zei hij. 'Uitstekend voor berg of rotsbeklimming. Deze zijn ook waterdicht en bezitten een stiletto in de zool van de rechter laars.'

Ferdinand gaf Lara wat holsters. 'Ik heb op jullie beide wat onderzoek gericht. Wilde er zeker van zijn dat we hadden wat jullie fijn vonden.' Hij gaf Kurtis een schouder holster en glimlacht.

Een andere man bracht twee zwarte plunjezakken naar voren. 'Ze klemmen zich om je middel heen zodat je ze niet kwijtraakt. Ieder van jullie zijn uitgerust met verschillende onderdelen in jullie rugzakken. In totaal, hebben jullie dit: genoeg ammunitie om een klein leger uit te schakelen, gloeistaven, twee zaklampen, twee slaapzakken, een tweepersoonstent die zichzelf in luttele seconden opblaast, zestig meter aan touwen, genoeg rotshaken, klemmen, veiligheidstuig, hamers, genoeg voedsel voor drie weken en een paar lederen buidels. Er is ook nog een plattegrond dat jullie van pas kan komen. Het is een stokoude tekening van de stad dat een lange tijd geleden is getekend.'

Ferdinand stapt naar voren. 'Dan nu, jullie geluksamuletten.' Hij gaf Lara twee pistolen en Kurtis een desert eagle. Een andere man gaf hun ieder twee uzi's.

'Ziet er naar uit dat we er klaar voor zijn,' zei Lara.

De Keizer knikte in overeenstemming. 'Veel geluk, jullie allebei. We weten dat jullie het aankunnen. Jullie zijn de enigen die het kunnen!'

Iedereen nam hun afscheid en dan rijd een man Lara en Kurtis naar de plek waar ze zullen beginnen met hun reis. Een plotselinge duisternis hing over de hemel naarmate ze met hun tocht beginnen. Niks kon hun voorbereiden voor wat ze zouden aantreffen. Het zou meer dan alleen een paar kogels kosten om het tot het einde te halen...

Al snel zodra ze afgezet zijn, gingen Lara en Kurtis meteen aan het werk. Toen de aardbeving rond Tsumeb uiteen splitte, was een deel ervan nooit afgesloten. Vermoedelijk, zou de enige weg naar beneden wat afkeer en zwemmen met zich meebrengen.

Kurtis hamerde twee stalen palen diep in de grond, een paar meter van de rand van de afgrond. Hij stopte er ook nog twee paar pinnen in, als noodondersteuning. Lara wikkelde een zestig meter lange touw rond de veiligheidspin, dan strak om de andere heen. Ze trekt eraan om de vermogen ervan te checken en gooit dan het overige gedeelte met touw over de zijkant.

Nadat allebei de touwen zijn vastgemaakt, zijn ze klaar om te beginnen met het afdalen in het donkere kloof. Lara en Kurtis trekken hun veiligheidstuigje aan en rugzakken. Ze verbinden een veiligheidsklem en koord naar hun eigen touw. Gewoon voor het geval ze vallen, laat hun veiligheidskoord hun in de lucht hangen. Allebei bevestigen ze nog een klem aan hun touw, en gaan dan langzaam achterover hangen over de rand...

Een kleine hoeveelheid zand blaast van Lara's laarzen af en viel geruisloos in de duisternis beneden. Haar laarzen pasten knus op de zijkant van de muur. Kurtis was ongeveer drie meter van haar verwijderd, aan de rechterkant. Hij hield zich ook hecht aan de muur. Beide van hen drukten hun laarzen hard tegen de zijkant en drukken uit, wat hun verder doet uitstrekken. Ze konden zo blijven hangen zonder zich aan het touw vast te houden.

Kurtis drukt zijn zaklamp aan en kijkt rond. De afgrond waarin ze gingen afdalen was aardedonker. Er was bij schatting zo'n vijf meter ruimte om te manoeuvreren in breedte, drie in lengte tussen de twee muren. Als ze iets meer ruimte hadden, zou het meer aangener zijn en minder claustrofobisch, alhoewel ze het hiermee moesten doen. Hij hangt de zaklamp

vanaf zijn nek aan een kleine ketting en zag Lara het zelfde doen. Kurtis wilde zo snel mogelijk naar beneden gaan zodat ze met hun zoektocht konden beginnen.

Nadat Lara haar zaklamp vanaf haar nek heeft opgehangen, knijpt ze haar klem langzaam in en begon weer af te dalen. Het licht nam Lara's zicht met vijf meter toe. Naarmate ze afziet, dondert er onweer verderop. Een minuut later, begon het te gieten van de regen.

Regen spettert op Kurtis z'n gezicht en druppelde omlaag langs zijn touw. De muren van de kloof begonnen glad te worden van het water dat er op druppelde.

'Doe rustig aan met de klem, Lara,' riep hij, 'de touwen worden glibberig.'

Lara kijkt op naar Kurtis die een paar meter boven haar zat en knikt. 'Zal ik doen!'

Ze gingen allebei verder met afdalen, voorzichtig met kijk op hun steun naarmate ze zich afzetten. Hoog bovenin, was de lucht aanmerkelijk donkerder geworden. Bliksem knettert en onweer dondert zo luidruchtig, dat ze de trilling in hun lichamen konden voelen.

'Hoe gaat het met je?' vroeg Lara.

Kurtis gaf haar een duim omhoog. 'Geweldig, met het drijfmat zijn terzijde.'

Lara grijnst. 'Klaag niet zo,' lacht ze, 'het spaart je om voorlopig geen douche te moeten nemen!'

Kurtis rolt zijn ogen.

BOEM! Bliksem barst vanuit de lucht, en schiet beneden in de afgrond. Het raakte de touw van Kurtis, wat er meteen doorheen brand.

'Woah!' schreeuwde hij als hij zijn grip verliest en begon te vallen. Zijn veiligheidskoord zou hem niet veel helpen, aangezien dat ook was getroffen.

Lara hoorde de donder. Ze had geen tijd om te kijken totdat ze Kurtis hoort uitschreeuwen. Haar natuurlijke reflexen reageren meteen en haar handen schieten gelijk van het touw af. Ze vangt Kurtis bij de pols en hield stevig vast met beide handen.

De regen goot nu alleen maar harder en spetterde over de zijkant op de bovenkant. De bliksem verhelderde de hele lucht, schietend in alle richtingen. Een sterke wind begon zand en modder in de afgrond te blazen.

'*Hou vol,*' gromt Lara door dichtgeklemd tanden. Haar haar was volledig doordrenkt en modderig water sijpelt over haar hele lichaam omlaag. Ze worstelde om Kurtis vast te houden, maar hij gleed langzaam naar beneden...

Terug in de grote hut, zat Ferdinand op de vloer met een paar anderen. 'Denk je dat ze het zullen halen?' vroeg hij.

'Niet met dit weer,' zei een man, 'dat is onmogelijk. Ze zullen zeker vallen. Hun touwen zullen te glibberig worden.'

'Dan moeten we er naartoe om ze te halen!' gilte een vrouw uit. 'We kunnen ze niet laten creperen!'

De Keizer schudde zijn hoofd. 'We kunnen ze niet redden. Iedere keer als er iemand probeert om Tsumeb te vinden veranderd het weer onmiddellijk in iets slechts. We zouden anders toch geen mogelijkheid hebben om ze te redden. Het is gewoon veel te gevaarlijk daarginds.'

Bliksem schiet door de hemel. Lara hield met al haar kracht vast. Ze hing in de lucht, alleen maar aan haar veiligheidskoord.

‘Je zult een andere touw moeten pakken Kurtis!’ schreeuwde Lara. De storm bovenin was met leven aan het brullen. De wind nam met snelheid toe. ‘DOE HET!’

Kurtis voelde hoe hij bij de seconde meer begon weg te glijden. Zijn vrije hand friemelde aan zijn rugzak.

‘Schiet op!’ schreeuwde Lara weer. ‘Ik houd het niet langer meer vol!’ Wind zwiepte van onder de afgrond vandaan, wat Lara’s touw van voor naar achter deed zwaaien. Water spettert van haar gezicht af en sijpelde langs haar gezicht. Het lande allemaal op haar handen die zich vasthielden aan Kurtis. Ze legde haar tanden bloot als ze met moeite probeert vol te houden.

Eindelijk vind Kurtis een touw uit zijn rugzak. Hij gooit het omhoog naar Lara en probeerde zijn benen tegen de muur te drukken om hem omhoog te houden.

Lara zwaaide haar benen omhoog en drukte ze zo hard als ze kon tegen de muur, onder de rug van Kurtis. Hij grijpt naar één van haar benen met zijn vrije hand, nog steeds drukkend op de muur.

Lara werkte zo snel mogelijk met het touw. Nadat ze een uiteinde van het touw aan haar veiligheidskoord heeft vastgemaakt, klikt ze als een gek de ring in het tuigje van Kurtis.

Kurtis laat het been van Lara los en laat zijn benen hangen van de muur. Allebei hingen ze aan het touw, bijkomend.

‘Scheelde weinig,’ zuchtte Kurtis.

Lara haalt een paar keer diep adem. ‘Ik hoop echt dat deze reis nog beter word!’ riep ze hardop.

Kurtis kijkt op en fronst. ‘Zolang het maar geen regen meebrengt.’ Ze waren klaar om even later weer verder te gaan, maar eerst moesten ze meer touw hebben aangezien ze bij het einde van de eerste zijn gekomen. Lara maakt nog zestig meter touw vast aan de ene waar ze nu aan zaten met zware belastklemmen. Samen, gingen ze verder met het afzetten in de afgrond.

De hemel begon eindelijk op te klaren. Dunne witte wolken maakten al snel plaats voor de donkere en de hete zon kwam van achter. De hevige wind veranderde in een frêle bries, wat hittegolven terug op hun plek stuurden.

Ferdinand glimlachte naar zijn kameraden. ‘Ik geloof dat ze het gehaald hebben,’ riep hij hardop. Feuerbach, de assistent van Ferdinand, grijnst. ‘Uitstekend. Dit *zijn* de enigen die Tsumeb kunnen vinden – en zelfs dan word het een uitdaging.’

‘Mijn enige zorg is dat ze mijn olifant komen terugbrengen, van de Vijver van Gedaanteverwisseling,’ verklaarde Ferdinand.

Feuerbach knikt. ‘En je hebt nog steeds niet besloten wat we gaan doen als we de olifant hebben. Of, hoe we je-weet-wel gaan vernietigen?’

Ferdinand fronst. ‘Ja, we moeten nog steeds wat meer gaan plannen,’ zei hij terwijl hij kijkt naar een foto van Lara en Kurtis.

Ongeveer een halfuur later, komen Lara en Kurtis bij het einde van het tweede touw aan. Gelukkig genoeg, hoefden ze er geen andere aan vast te maken, gezien ze bij een doodeind zijn aangekomen.

‘Is dit alles?’ vroeg Kurtis.

Lara maakt zich los van haar veiligheidskoord en springt op de grond. ‘Ik betwijfel het,’ antwoordde ze, ‘ik heb het gevoel dat we een kleine omweg moeten maken.’

Lara gaat voorop en leidt de weg in een kleine opening. Het plafond was erg laag en ze moesten laag kruipen. Nadat ze zo’n drie meter hebben afgelegd, gaat het plafond langzamerhand omhoog. Het was aardedonker in de grot. Ze deden hun zaklampen aan en braken een extra gloeistaaf.

Zacht gezoem echoot van de muren af. De lucht was zwaar en vochtig. Vleermuizen vlogen langs hen en gekartelde stukken van de grot staken op verschillende plekken uit. Ze gingen verder, volgend op het pad terwijl het kronkelt en draait.

‘Zal dit ooit eindigen?’ vroeg Kurtis.

‘Maar natuurlijk,’ antwoordde Lara, ‘er moet hier ergens nog een onderbreking zitten.’

Knars.

‘Wat was dat?’

Lara kijkt omlaag. ‘Gebeente.’

‘Menselijk?’

‘Lijkt van wel.’

Kurtis lacht. ‘*Dit* is hoe ver ze zijn gekomen?’

Lara fronst. ‘Als dit het is, wil ik nu maar al te graag zien wat er verderop is!’

‘Is er eigenlijk ook maar iets wat jou beangstigt?’

Lara draait haar hoofd en kijkt hem aan. ‘Niks wat ik tot zover ben tegen gekomen.’

De Keizer knikte met tevredenheid. ‘Ja, dat klinkt inderdaad als een goed idee. Echter, het enige probleem, is hoe gaan we het nou precies doen?’

Een van zijn mannen glimlacht als hij een mes omhoog houdt en net doet alsof hij zijn keel doorsnijdt.

Ferdinand reageert chagrijnig. ‘Nee, dat is niet genoeg. Ze lijken het altijd te overleven wat ook maar naar ze toekomt. We hebben iets met meer kracht nodig. We moeten zeker zijn dat hun bestaan vastloopt en hier blijft. Ik wil dat alles word vernietigd. Er mag geen enkel bewijs overblijven aan het eind.’

Na nog een halfuur rondsluipen door de eindeloze grot, komen Lara en Kurtis eindelijk aan bij een ander kuil. Lara buigt naar voren en gooit nog een gloeistaaf over de zijkant. *PLONS!*

‘Zin om te zwemmen?’ vroeg Lara. Ze loopt naar de rand en buigt voorover. Na het vastpakken met beide handen, springt ze er elegant over en viel richting het water.

PLONS!

‘Kom op Kurtis,’ riep Lara omhoog, ‘het water is geweldig.’

Kurtis loopt naar de rand en springt erin. Even later komt Lara achter hem omhoog. Ze

waren in een kleine luchtzak. Ze breekt een gloeistaaf en gebaart naar Kurtis haar te volgen.

Na het nemen van een diepe adem, neemt hij een duik onder water en volgde Lara die al even verder was. Zijn rugzak maakte het lastig voor hem te zwemmen, maar Kurtis hield vol. Lara had al erg ver gezwommen in een minuut tijd en kwam al snel zonder lucht te zitten. Ze zag niet meer luchtgaten verderop, dus ze grijpt met een hand in een kleine zak in haar plunjezak. Lara haalde er twee zuurstoflongen uit. Voordat ze de hare omdeed, wachtte ze totdat Kurtis bij haar is en geeft hem er ook eentje.

Zo'n 186 meter boven hen zweefden donkere wolken. Meer kwamen steeds dichterbij schuiven. De wind slaakt een zachte kreun en begint dan het zand in cirkels te wervelen. De Keizer stond buiten naar de hemel te kijken.

'Ze komen dichterbij,' fluisterde hij, 'ik moet opschieten.' Hij loopt vlug naar zijn privé hut. Een paar bijstanders kijken naar hem met verwarring. Wat was er aan de hand?

Iets scherp scheert zich langs Lara's been. Ze krimpt van de pijn terwijl wat bloed van haar uit de wond sijpelt in het donkere water. Lara draait wild in het rond, net op tijd om een lange scherpe staart in een klein gat in een muur te zien verdwijnen.

Kurtis zag Lara voor hem in het wild draaien. Het was te donker om te zien waarom ze het deed, maar hij voelde dat er iets niet klopte. Hij breekt een gloeistaaf en zwemt naar haar toe.

Lara grijpt zijn arm vast en maakte bewegingen met haar handen om hem te zeggen wat er gebeurt was. Ze wees naar haar gewonde been, dan naar het gat waar het schepsel in was verdwenen. Ze nam een diepe adem met lucht uit haar zuurstoflong. Lara deed haar beide handen naast haar omhoog, afvragend wat er was gebeurd. Dan, wijst ze naar Kurtis.

Gebruik je kracht om door de muur heen te kijken! Dacht Lara. Ze wijst naar de muur, dan naar zijn ogen.

Kurtis knikt naar Lara. Hij draait naar de muur en sluit dan zijn ogen. Naarmate Kurtis zich concentreert, trekt hij zijn armen omhoog door het water. Hij keek voorbij de muur, binnenin de kamer naast hem. Eerst was het aardedonker, maar langzamerhand past zijn zicht zich aan. Kurtis was verbaast van wat hij zag, wat hem onmiddellijk uit zijn trance deed knippen. Hij opende zijn ogen en duwt naar Lara te gaan zwemmen. De ogen van Kurtis waren enorm. Kurtis zwom zo hard als hij kon, nu hij de weg wees.

Lara zwom als een dolzinnige achter hem aan. Wat had hij gezien? Plotseling, schiet er iets naar haar uit. Ze grijpt haar stiletto en zwaait het in het water om haar heen. Een vreemd visachtig schepsel schiet door het water recht voor de nek van Lara. Het had een donkerbruine kleur, was anderhalve meter lang, vier met staart. Op elke zijde van zijn vrij grote hoofd zaten twee kleine zilveren ogen die leken op te gloeien in het donkere water. Het opende zijn mond, wat verschillende scherpe, puntige tanden liet zien. Het begon sneller door het water heen te zwemmen, met steeds hogere snelheid.

Lara schoot in het rond, met het mes voor haar uit gericht. Ze stak het ergens in! De grote vis begon te draaien en probeerde vrij te komen. Lara duwde het mes er dieper in en kijkt toe hoe stukjes van zijn ingewanden uit zijn kieuwen begonnen te sijpelen, samen met een grote hoeveelheid bloed. Ze rukt het mes met een snelle beweging uit zijn lichaam.

Ongeveer twintig minuten later, zaten Kurtis en Lara op een rand. Ze hadden eindelijk het einde van de water tunnel bereikt.

‘Al dat zwemmen maakt je echt moe!’ riep Lara hardop.

Kurtis knikt. ‘Vooral met deze rugzakken.’ Allebei zaten ze met hun ruggen tegen de muur aan, plunjezakken naast elkaar.

‘Hoe is het met je been?’ vroeg Kurtis.

‘Het gaat wel,’ antwoordde Lara. Ze had drie lange snijdwonden op haar been die nog steeds bloedden. Stukjes van haar huid hingen in kleine flappen. ‘Wat had je daar zoal gezien, door de muur heen?’

Kurtis wreef in zijn ogen. ‘Die vissen die je beschreef. *Honderden* ervan.’

Lara fronst. ‘Honderden? Ik vraag mij af wat ze zijn? Ik zal er maar een paar met me mee naar huis nemen om ze in mijn aquarium te stoppen. Dat zou het pakken van die sleutel meer uitdagender maken.’

‘Het zal waarschijnlijk opgeschrokt worden voordat je de kans krijgt het te pakken,’ lachte hij.

Lara glimlacht als ze kauwt op een chocoladereep. ‘Klaar om verder te gaan?’

Ferdinand knikt. ‘Uitmundend.’ Hij stond recht voor een grote stalen kooi. Een ketting hing vanaf het plafond, anderen vanuit de vloer en de muren. ‘Dit gaat allemaal goed komen.’

Nadat Lara en Kurtis in een ander deel van de grot zijn geklommen, besluiten ze dat het genoeg is voor vandaag. Ze waren in een grote kamer met een relatief hoge plafond, hoog genoeg voor hun om in te kunnen staan. Kurtis heeft zojuist de zelfopblaasbare tent opgezet, terwijl Lara de slaapzakken uitrolt. Eén gloeistaaf was genoeg om de hele grot mee te belichten. Het zat geplaatst in een transparante hoes van een ongebruikte zuurstoflong. Op die manier konden ze het in hun tent houden zonder de angst dat het vlam zou vatten.

Lara opent een van de voedselpakketten met haar stiletto. Het leek erg veel op rantsoen pakketten die in het leger werden gebruikt. Voeg gewoon water toe, een chemische reactie zal zich voordoen en je hebt een lekkere warme maaltijd in een paar seconden!

Nadat ze allebei klaar zijn met eten, stappen ze in hun slaapzakken en vallen snel in slaap. De gloeistaaf flikkerde zachtjes op Lara’s oogleden naarmate het in de weer fladdert.

Haar dromen zaten weer eens vol met mystieke schepsels bedekt met bloed. Ze vocht eindeloos met ze door de nacht heen...

De volgende morgen, word Lara vroeg wakker. Ze ritst haar slaapzak open en klimt stillemetjes de tent uit. De hele grot was gevuld met een zware mist. Lara brak nog een gloeistaaf en vervangt het met de oude in de zuurstoflong. Ze vond haar plunjezak die dicht tegen een van muren was geplaatst. Na het nemen van een slok met water, gaat ze terug naar de water tunnel. Lara stond bij de rand en tuurt in het water, met een pistool vast langs haar zijde. Waar hadden ze zichzelf in begeven? Iets komt boven water op het moment dat Lara haar rug keert...Als ze eenmaal terug is bij hun kamp, was Kurtis wakker.

‘Goedemorgen,’ zei Lara.

Kurtis knikte met zijn hoofd. ‘Klaar om verder te gaan?’

‘Klaar en wachtend!’ Naarmate Lara de tent laat leeglopen, is Kurtis druk bezig de slaapzakken op te rollen. Binnen tien mintuten zaten hun plunjezakken ingepakt, nogmaals.

‘Heb je nog steeds de map van Tsumeb bij je?’ vroeg Lara.

Kurtis grijpt naar een van zijn kleine zakken in zijn korte broek en haalt er een doorweekte, gekreukeld stuk papier uit. ‘Had het,’ antwoordde hij.

Lara fronst. ‘Nu weten we dat niet alles waterdicht is,’ zuchtte ze. ‘Het zit wel goed, we hebben niet eens een plattegrond nodig. Ik heb er in het verleden ook nooit een nodig gehad, dus waarom nu wel?’

‘Inderdaad. Oké, laten we gaan!’ riep Kurtis hardop. Het werd donkerder met de seconde naarmate de twee zich dieper in de grot wagen. Allebei moesten ze hun zaklampen aanzetten die langzamerhand begonnen te dimmen...

De gezichten van Kurtis en Lara gloeien helder van het grote knipperende vuur. Hun foto’s zaten geplaatst in een metalen pan bovenop gloeiend hete kolen. De Keizer zat op een verhoogde kruk terwijl er een medicijnenman tegenover hem in een kleermakerszit zit. Allebei zaten ze in een kleine hut die net groot genoeg was voor twee personen. De medicijnenman voerde daar elke dag allerlei rituelen uit.

Ferdinand zat met zijn ogen gesloten als hij zich concentreert op de dokter. De gemompelde woorden gingen over en weer, in een taal dat zelfs Ferdinand niet kende. Naarmate hij dit doet, nam de medicijnenman handvolle scheppen met allerlei specerijen en kruiden uit verschillende zakjes. Hij ging ze dan bovenop de foto’s uitstrooien.

Ferdinand knikte terwijl het gemompel hem in trance brengt. Hij had een gevoel dat alles wel op zijn pootjes terecht zou komen. Het werd tijd om ze voor eens en altijd te stoppen, met al het kwaad die hun beheerste.

Ongeveer een halfuur later nadat ze hun kamp hadden verlaten, kwamen Kurtis en Lara bij een ander doodeind. Ze waren in een hele grote grot gekomen met richels en kleine openingen in de muren.

‘Het lijkt erop dat we een verkeerde afslag hebben genomen,’ zei Kurtis.

‘Niet helemaal. Zie je die randen? Het is doodnormaal weggegeven. Wacht hier.’ Lara laat haar plunjezak op de grond van de grot vallen. Ze loopt vlug naar een blok met gehard modder en klom er bovenop. Lara loopt naar de muur, springt recht omhoog en grijpt zich vast aan een kleine scheur in de muur.

‘Weet je zeker wat je aan het doen bent?’ riep Kurtis naar boven.

Lara lacht. ‘Ik heb de bedreigende parkoers niet voor de sier gebouwd, of gewoon voor Winston om te gebruiken.’ Kurtis grijnst en kijkt voorzichtig naar haar. Snel trekt ze haar benen omhoog en plant ze stevig tegen de muur. Met een vlugge trap omhoog, doet Lara een perfecte achterwaartse salto en land op een richel achter haar.

‘Indrukwekkend,’ Kurtis klapte van beneden. Ze draait zodat haar rug naar de muur staat en kijkt recht vooruit. Er was een gang dat leidde naar een andere richel. Van nature zou iedereen voorzichtig verder zijn gegaan. Echter, Lara zat er al voor een tijdje – en wist ze een wegvallende vloer toen ze er eentje gezien had!

Heel snel, rent Lara voorwaarts. Het eerste stuk van de vloer rommelde onder haar voeten en begon te brokkelen.

‘KIJK UIT!’ riep Lara. Kurtis rende naar de overkant van de kamer, schuilend onder een richel. Lara sprong naar voren, voorbij langs een paar andere stukken van de vloer en ging verder met rennen totdat ze de volgende richel had bereikt. Ze stond op het uiterste puntje van

een van de zijkanten en sprong omhoog, grijpend naar een andere richel. Lara trekt zichzelf omhoog, met een handstand onderweg.

Het volgende deel zou een beetje riskant worden. Ze moest naar voren sprinten en op haar vaart vertrouwen om haar naar de volgende landing te brengen, die uitstrecte van de ene kant naar de ander. De richel waar ze zich nu op bevond, gaf haar net genoeg ruimte om een goede aanloop te nemen.

Lara drukte haar rug zelfvoldaan tegen de muur. Ze keek nogmaals naar het gat die ze moest opklaren, schiet dan naar voren, sprintend op volle snelheid. Lara zet zich op de laatste seconde af van de richel. Ze vloog in de lucht, trappelend met haar benen en bewoog lichtjes haar armen. Lara greep zich vast op de richel tegenover. Ze hing voor even en trekt zich dan omhoog. Al snel als Lara opstaat, hoort ze een luid rommelend geluid, zo te horen van links.

‘HET IS ZEKER NIET JE MAAG, OF WEL?’ riep Kurtis naar haar toe. *BOEM!* Een enorme kei stortte op de richel, wat een deel deed afbreken. Lara hoefde niet eens te kijken.

Ze sprintte op volle snelheid naarmate de kei achter haar aan rolt.

Zodra ze het einde van de richel bereikt, realiseert Lara zich dat er nergens plek was om naartoe te springen. Zonder aarzeling, laat ze zich vallen, hangend op de zijkant. De grote kei rolde boven het hoofd heen, wat de hele richel deed beven. Lara hijst zich terug omhoog en kijkt hoe het zich direct in de muur dreunt.

Een grote wolk met vuil en stof barst onmiddellijk uit elkaar naarmate de kei botst. Terwijl de lucht langzaam begon op te klaren, kijkt Lara omhoog en glimlacht.

De kei had de muur gebroken, wat een gat voor haar overhield om in te klimmen. Achterin de kleine kamer zat er een hendel aan de muur.

‘Dus daar zat je de hele tijd verstopt,’ zei Lara. Ze loopt er naartoe en trekt het hard naar beneden. Onmiddellijk, viel de vloer waar Lara op stond naar beneden, wat haar in een koker deed gaan.

‘Woah!’ Lara gleed naar omlaag in de koker, dan als ze bij een andere muur komt, naar de andere kant gleed. Uiteindelijk, gleed ze regelrecht beneden naar de bodem, door een gecamoufleerde deur.

‘Welkom terug,’ zei Kurtis.

Lara glimlacht en loopt dan vlug naar de andere kant van de kamer. Een deel van de besmeurde muur was opzij bewogen.

‘Schiet op, want als dit een op tijd gerichte rit is, zal jij al het acrobatische moeten doen om het te heropenen,’ grapte Lara. Allebei gingen ze verder door de opening en als ze eenmaal binnen zijn, glijd de muur terug op zijn plek.

De gezicht van Lara was nu veranderd in een blauwe kleur. De Keizer staaarde naar haar foto terwijl de medicijnenman doorging met het bijgooien van allerlei zouten in de pan.

‘Wat gebeurt er nu?’ vroeg hij.

De dokter keek op in zijn ogen. ‘Ze zijn daar nu, maar ik kan niet zeggen of ze het zullen halen. Hier,’ hij overhandigde Ferdinand een kleine kop van klei, ‘drink op. Je zult al de kracht nodig hebben om je overwinning te verzekeren.’

Ferdinand dronk de hele inhoud leeg, kuchend naarmate hij de afschuwelijke vloeistof doorslikt.

De medicijnenman lachte. ‘Vind je het niet lekker?’

De Keizer schudde zijn hoofd.

‘Niemand heeft ooit gezegd dat wraak zoet zou smaken.’ De dokter verzamelde zijn spullen en verlaat dan langzaam de hut.

De grot was behoorlijk donker geworden. Kurtis en Lara moesten beide een enkele gloeistaaf breken, plus hun zaklampen aan om te zien waar ze naartoe liepen. Ze stonden in een kleine kamer die net groot genoeg was voor hun beide. Helemaal aan de andere kant zat een gat in de grond, met een ladder dat gemaakt was uit uitgehakte modderstukken in de muur. Lara klom als eerst naar beneden, dan Kurtis die niet ver daarachter zat.

Een zoete geur van wierrook golfde door de hut heen. De Keizer lag in bed, te schudden en te draaien. Hij kon maar niet slapen, hij kon alleen nog maar denken aan de dagen die aankwamen. Ferdiand wist dat hij niet teveel zorgen moest maken, aangezien hij zich voor dit had voorbereid. De kooi was klaargezet, dronk tovermiddel van de medicijnenman, had een klein leger van twintig man en had elk mogelijk scenario in zijn hoofd uitgespeeld. Hij heeft hier jaren op gewacht en nu het eindelijk is uitgekomen, zou hij er voor zorgen dat zijn plannen zich tot het eind waren uitgevoerd...

Kurtis en Lara stonden voor en grote houten deur, waar een stenen gedenkplaat aan hing.

‘*Gij die de Verloren stad van Tsumeb probeert te vinden zullen zelf de verlorenen worden. Draai je nu om, en red jezelf.*’ Fluisterde Lara. Ze kijkt op naar Kurtis en grijnst. ‘Ik ben vele waarschuwingen tegengekomen op mijn avonturen en dit is gewoon weer zo’n een waar ik niet naar ga luisteren.’

Kurtis grinnikt. ‘Laten we dan gaan!’ hij duwde op de deur, maar het wilde niet openen. Kurtis duwde nog harder, gooiend met als zijn gewicht op de deur. Nog bewoog het geen centimeter.

Lara stapt naar de deur. ‘Laat mij maar.’ Ze reikt uit en trekt aan een kleine hendel dat in de muur zat, rechts van de deur.

‘Had dat ook wel een minuut geleden kunnen doen,’ pufte hij. Lara gniffelt zodra de houten deur open zwaait. In koor, haperen Kurtis en Lara beide in verbazing naar wat ze voor zich zagen...

Buiten, had het weer een drastische draai genomen, als altijd. De wind begon te huilen en de regen kwam er aan al snel dat het valt. De hemel was erg donker, behalve voor het toevallige uitbarsting met bliksem. Ferdinand zat op zijn bed kijkend uit zijn raam. Eerst beginnen zijn handen te trillen, dan begint zijn hele lichaam oncontroleerbaar te schudden. Hij grijpt een handvol met specerijen die de dokter hem gegeven had en strooide het allemaal om hem heen terwijl hij woorden in zichzelf mompelt.

Een huil van een dier echoot rond de muren. Het had een scherp geluid en beangstigend. Een rustige wind was aan het blazen, wat lichtjes de vlecht van Lara op haar rug deed flapperen. Zij en Kurtis waren in een nieuwe plek binnengelopen. Een dorp in feite. Ze keken uit op de Verloren Stad van Tsumeb.

‘Zeker *niet* hoe ik het mij had voorgeschreven,’ merkte Lara op.

‘Had je dan bloemen en blije mensen verwacht?’ vroeg Kurtis.

Lara gaf hem een blik. ‘Wel met tenminste een beetje meer leven erin.’ Tsumeb was erg donker, en had een afgezonderde blik. Er waren verschillende hutten, allemaal gemaakt uit modder. Elk was beschilderd met saaie kleuren. Ongelooflijk maar waar, stonden er vele bomen die de hutten omsingelden. Ze waren zwart en dun, regelrecht uit een Halloween film. Donkere schaduwen omringen elk object, wat de plek nog duisterder deed lijken dan het eigenlijk was. Oude kleien potten en andere huishoudelijke spullen lagen verspreid langs de zijkanten van sommige huizen. Sommige waren gebroken, anderen nog steeds intact.

‘Zullen we hier overnachten en fris beginnen met de zoektocht morgen?’

Lara haalde haar schouders op. ‘Goed, waarom ook niet.’ Ze liepen naar de dichtsbijzijnde hut en gingen naar binnen. Ze brak nog een gloeistaaf in haar zuurstoflong en plaatste het op een plank zodra ze hun slaapzakken hebben uitgepakt en hadden uitgerold.

Lara sloot voorzichtig de oude deur die gemaakt was uit lange takken, strak gewikkeld met kleine klimplanten. Ze hupte in hun eigen bedden en Kurtis lag al snel in een diepe slaap.

De gloeistaaf die op begon te raken, flikkerde langs Lara’s ogen. Ze was klaarwakker en alert. De huil van het dier dat eerder was gehoord was terug, dit keer met meer dan één partner. Lara wilde weten wie dat geluid maakte, dus van nature, ging ze op onderzoek uit.

Nadat ze voorzichtig de deur heeft dichtgedaan, stapt Lara weg van de hut. Het was veel donkerder dan toen ze eerst aankwamen. Ze brak een gloeistaaf en ging behoedzaam verder. Een schelle huil klonk ergens voor haar. Lara greep haar pistool in haar rechterhand en hield het omhoog langs haar zijde.

Een minuut ging voorbij, niks sprong naar haar toe. Ze ging verder, alert op enige plotselinge bewegingen. De gloeistaaf die Lara bij zich droeg was erg helder. Ongeveer zes meter voor haar, stond een indrukwekkende hut. Naarmate ze dichterbij komt, kon Lara zien dat het ook, net als de anderen, gemaakt was uit modder.

Miljoenen jaren geleden, maakten de mensen de muren uit zongebakte modder. Tot de dag van vandaag waren ze nog steeds intact, maar een beetje kruimelig hier en daar. De buitenkant van deze was fenomenaal. Schitterend geel en rode verf was gebruikt om mysterieuze patronen rondom de hele buitenkant te schilderen. Zwart verf lijnde elke vorm en figuur uit, met een dikke plaat.

Lara liep naar de deur van gras en duwde het inwaarts. Het was redelijk donker binnen, gezien er geen enkele ramen binnen waren. Ze bewoog haar gloeistaaf voor haar heen en weer naarmate ze de kamer bekijkt waar ze in stond.

In het midden van de kamer, lag een enorm rond tapijt. In een oogopslag kon Lara zeggen dat het gemaakt was uit slangenhuid – zeker niet de zachtste, noch het mooiste. Verschillende boomstronken rusten horizontaal langs de muren. Het leek alsof ze eens gebruikt waren als stoelen. Er waren drie aaneensluitende deuren naar de kamer waar ze in was. Lara ging in de ene die het meest dichtbij was aan haar linkerkant.

Terwijl ze haar gloeistaaf door de kamer beweegt, werd het duidelijk dat het eens een slaapkamer was. Een grote bed van gras lag op de vloer tegenover de kant van de kamer. Een paar twijgjes zaten op de muur vastgemaakt, geweven in een net ontwerp. Een kleine emmer van stro stond naast het bed, samen met een paar kopjes.

Lara ging op het bed zitten en pakte de emmer op. Binnenin, was een kleine houten graving, die ze eens van dichterbij bekeek. Het houten figuur was zo groot als haar duim.

Het bleek een soort diersoort te zijn. Puntige hoektanden strekte zich uit zijn mond en lange, scherpe klauwen van zijn handen.

Ze draaide het om, verrast door wat ze op de achterkant ziet. Het was een exact replica van de voorkant, hoewel, waar eens het dierenkop zat was een menselijk gezicht. Zijn gezicht was gedraaid in een grauw, met ontblote tanden. Lara stopte het in een van de zakken van haar vest en verlaat dan de kamer.

De tweede kamer die Lara binnentrad leek op een kleine voorraadkamer. Er stonden vele kleien potten en kopjes die waren gevuld met verschillende poeders. De laatste kamer waar ze naar binnen ging, had een grote mat van stro op de vloer. Aan het uiteinde van de kamer, op de muur, hing een enorme afbeelding dat beschilderd was. Lara liep er naartoe, met de gloeistaaf hoog vast in de lucht. Het vuur flikkerde van het verf af, wat het er op deed lijken of het net vers geverfd was.

Een paar treden leiden tot een iets hogere voetstuk. In het midden, was een gewezen vierkante doos. Lara buigt naar voren en doet het deksel omhoog. Binnenin, begraven met een berg met stro, was een kleine zwarte olifant. Ze pakt het op en onderzoekt het met het licht van haar gloeistaaf. Het leek alsof het was uitgehakt uit steen. Lara scheert haar vinger er langs, verrast met hoe glad het wel niet was. Snel stop ze het in haar andere zak van haar vest.

Nadat Lara de hut heeft verlaten, gaat ze verder en dieper de verlaten dorp in. Een paar huizen stonden verderop naarmate ze verder gaat in een diepe bos. Even later, nam haar gloeistaaf zijn laatste adem en ging toen uit. Ze gooide het weg en grijpt dan naar een andere in haar plunjezak.

Ieet, iet! Ie, Ie, iee! Lara draaide in het rond, met haar pistool voor haar uit gericht. De luide schrille kreet klonk nogmaals om haar heen. *Ieet, iet, iee!* Haar arm zwaaide zich naar de andere kant. Wat was deze geluiden aan het maken? Lara's vinger beweegt zich naar de trekker, als er iets zo snel als bliksem haar op haar achterhoofd slaat. Lara stort ineen op de grond, met haar benen wankelend onder haar. Even verderop, lag haar pistool, nog steeds geladen...

Kurtis lag in zijn slaapzak, diep in slaap. Een arm hing eruit, de andere ingestopt. Een minuut later gingen zijn ogen moeizaam open, kijkend naar de lege slaapzak van Lara. Zijn ogen sluiten zich weer als hij zich omdraait, met zijn gezicht naar de muur van de hut.

Als ze wakker word, kon Lara geen steek voor ogen zien. Haar zicht was wazig dankzij de kloppende pijn in haar hoofd. Na een aantal minuten komt haar gezichtsvermogen weer langzaam terug. Voorzichtig raakt ze haar achterhoofd aan en voelde dat haar huid erg gescheurd was. Lara tuurt een paar keer en verkent dan snel haar omgeving. Ze was in een hele grote hut waar het plafond in een helling omhoog ging in een punt. De vloer was volledig bedekt met lange stroken van stro dat de modderige grond bedekte.

Op elke muur, hingen lange fakkels dat de kamer oplichten. Vanaf het plafond, hing een kleine pot aan een touw, waar een stuk met brandend hout in zat. Ongeveer twintig vreemde beesten waren de kamer binnengevallen. Ze grauwden naar elkaar, met hun onblote puntige hoektanden.

Lara probeerde op te staan, maar het was niet mogelijk aangezien ze zat vastgeketend aan de muur. Haar andere pistool was van haar weggenomen. Lara kon zien dat een van de schepsels het vasthield.

leet! Iee! Een van de beesten krabbelde richting Lara. Het stak zijn afschuwelijke gezicht dichtbij die van haar, starend naar der met zijn heldere witte ogen. Het opende zijn mond, wat een reeks tanden liet zien. Speeksel, dat aan een sliert van de ene tand naar de andere hing, glinsterde van de fakkels. Het beest liet een luide grom uit zijn keel horen en sist dan naar Lara, wat een beetje speeksel op Lara doet sproeien.

‘Tjonge!’ Lara kokhalst, ‘Je hebt zeker nog nooit gehoord van een pepermintje, of wel?’ Zijn ogen groeiden breed open en het gooide zijn armen omhoog in woede. Het schepsel krijste uit en slaat dan met zijn vlijmscherpe klauwen uit naar Lara.

Lara zwaait zichzelf zo hard als ze kan naar de zijkant. De klauwen van het beest grepen haar heup, scheurend aan haar vlees. Ze hakten recht door de kettingen heen en groeven zich deels in de muur. Zonder enig moment van aarzeling, springt Lara omhoog en schopt het beest regelrecht in zijn maag. Een ander dier kruipt langzaam naar Lara toe. Ze doet er meteen een salto achterover heen en stompt het op zijn achterhoofd.

Nog twee andere beesten renden naar haar toe. Speeksel drupte uit hun afschuwelijke monden, met hun klauwen gebogen voor de aanval. Lara grinnikt, dan schiet ze vooruit rennend zo hard als ze kon. De beesten gingen verder vooruit, ze konden op iedere seconde in conflict komen. In een oogopslag, springt Lara omhoog, grijpt zich vast aan de pot en schopt met beide benen naar voren. De beesten werden naar de vloer getrapt. *PANG!* Een ander schepsel begon op Lara te schieten met een van haar pistolen!

‘Dat,’ grauwde Lara, ‘is van *mij*.’ Snel gooide ze al haar gewicht naar voren, zwaaiend aan de pot. *BOEM! B-BOEM!* Lara zette haar tanden op elkaar terwijl ze de hele kamer rondzwaait. Plotseling, steekt ze met een hand uit en grijpt een fakkel van de muur.

Ongeveer tien schepsels zaten nog steeds achter haar aan. Met haar voeten aan het touw vast en met maar een arm, hing Lara uitgestrekt van het touw. Terwijl ze de kamer ronddraait, gooit ze de fakkel naar de afschuwelijke schepsels. Ze schreeuwen het uit in pijn als hun zwarte vacht in de fik vliegt. Na nog een tochtje, had Lara ze allemaal verschroeid, op nog een na.

PANG! PANG! Lara liet de fakkel op de modderige grond vallen en haalt haar stiletto terug uit haar laars. Ze schiet het open en hield het klaar in haar hand. *PANG!* De volgende kogel vloog gelijk voor haar hand, ze beweegt het snel opzij, loslatend van het mes. Naarmate het begint te vallen, valt Lara achterwaarts, los van het touw. Ze land op beide voeten en vangt even later het mes.

Het schepsel maakte oogcontact met Lara. Het krijste naar haar, dreigend met zijn hoektanden.

‘Showtime,’ glimlachte Lara.

PANG! Lara doet een salto opzij dan terug naar links als het schepsel voortdurend op haar blijft schieten.

‘Zo zul je mij nooit te pakken krijgen,’ riep Lara hardop. Het beest siste naar haar en gooit het pistool op de grond. Opeens schiet het naar voren, klaar om haar keel te verscheuren met zijn klauwen.

Lara laat een kleine geeuw horen en smijt dan haar stiletto naar het schepsel. Het drong zich recht tussen de ogen naar binnen, diep doorborend in zijn hoofd. Lara loopt er naartoe, buigt naar voren en onderzoekt de wond. Bloed spuit en sproeit eruit, mixend met de

modder en stro op de grond.

Lara rukt haar mes uit het hoofd. Ze veegt het af aan haar korte broek en stopt het dan terug in haar laars. Onderweg naar de uitgang, pakt Lara haar pistool terug, blij om het terug te hebben knus in haar holster.

Als ze de hut uitstapt, reflecteert de zon iets in de ogen van Lara. Ze kijkt achter haar, met gerezen wenkbrauwen. Naarmate de kamer groter wordt, kon Lara water onder het modder zien. Ze loopt naar de kleine vijver toe, tikkend met haar voet erop. Er leek een laag van glas te zijn dat haar tegenhield om bij het water te komen.

Lara haalde haar pistool tevoorschijn en vuurde een paar kogels de grond in. Glas spetterde overal als het allemaal om haar heen explodeert! Lara beschermde haar ogen met haar arm. Even later, kijkt ze op, in volkomen ontzag. Alle glasdeeltjes stonden stil in de lucht. Ze glinsterden tegen het zonlicht, sprankelend. Lara liep om het gebied heen van de kleine vijver kijkend naar de kristallen deeltjes. Het was merkwaardig, echt. Het was alsof iemand een glazen mok op de vloer had laten vallen en het beeld had stilgelegd. Alle delen hingen in verschillende hoeken, hoogte en grootte.

Lara strekt uit en drukt op een van de stukjes. Het wilde niet bewegen, het werd zo stevig als wat op zijn plaats gehouden. Ze haast zich uit de hut om Kurtis te halen.

Even een minuut later, na een lange rust, wordt Kurtis wakker. Hij draait zich om, opende zijn ogen en zag dat Lara niet in bed lag. Hij knipperde nogmaals. Waar was ze?

‘KURTIS! STA OP! SNEL!’ Lara kwam teruggerend naar hun hut. Ze gooide de deur open en stormde naar binnen.

‘Wat is er?’

‘Ik denk dat ik de vijver heb gevonden,’ antwoordde Lara blij. Terwijl ze hun spullen bij elkaar pakken, vertelde ze hem over haar hele nacht.

Ferdinand stapte rond in zijn kamer. Feuerbach keek toe vanuit de deuropening. ‘Waarom doen ze er zo lang over?’ gromde hij.

Feuerbach zuchtte. ‘Het zal nu vast niet meer langer duren.’

‘Ik heb nu voor een hele lange tijd zitten wachten,’ antwoordde hij, ‘ik moet het...’

‘...Alsjeblieft! Wees nou stil. Je zult al de energie nodig hebben die je kan krijgen,’ onderbrak Feuerbach hem. De Keizer veegt zijn voorhoofd met de rug van zijn hand. Hij rukt een kopje met water en drinkt het vlug op terwijl zijn blik uit het raam drijft.

Lara leidde de weg terug naar de hut. Ze deden er een half uur over om daar te komen, van waar Kurtis de nacht had door gebracht. Heel voorzichtig stapte Lara naar binnen. De geur van bloed drijft door de lucht heen. Dode schepsels lagen op de grond, hun lichamen bedekt met modder.

‘En hoe komt het dat niet *ik* was uitgenodigd voor dit feestje?’ merkt Kurtis op.

Lara lachte. ‘Het ging er inderdaad wild aan toe.’ Samen liepen ze naar de kleine vijver. Kurtis strekt uit en raakt een van de glazen delen aan.

‘Fascinerend.’

‘Er is nog meer.’ Lara wijst omlaag naar het water. Het scheen zo fel dat het bijna pijn

deed om te kijken. De muren waren gemaakt uit glazen deeltjes, elke weerkaatste licht af. Hier waren geen gloeistaven nodig!

‘Waar wacht je nog op?’ vroeg Kurtis. ‘Duik erin!’ Ongeveer een minuut later, maakten Lara en Kurtis hun weg door de eindeloze tunnel heen. Ze gaf hem een zuurstoflong terug en gaf de laatste aan haar zelf. Er was een hele sterke stroming dat hun er best snel doorheen sleepte. Lara hoefde echt alleen maar haar evenwicht onderweg in balans te houden.

Opeens, zonder enige waarschuwing, valt de tunnel naar beneden. Beide vielen omlaag, landend in een grote plas met water. Lara trappelt naar het oppervlak en kijkt rond. Ze bevonden zich in een kleine kamer. De poel waar ze in geland waren was maar tot schouderhoogte diep. Het water leek erop alsof er duizenden kristallen in rondreven. Langs de omgeving van de kamer was een kleine richel. Lara klom er bovenop en trekt haar zuurstoflong eraf. Ze rust haar handen op haar heupen terwijl ze toekijkt hoe Kurtis uit de plas komt.

‘Ziet er uit als een doodeind,’ riep Lara hardop.

‘Dat kan niet.’

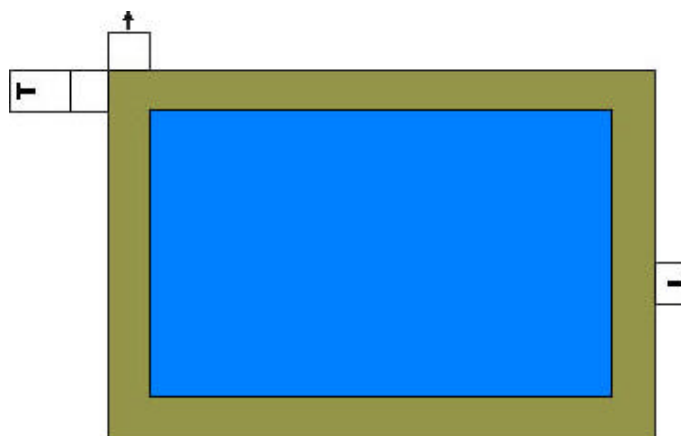
‘Dit is de Vijver van Verandering...hoop ik,’ antwoordde Lara.

Kurtis haalde zijn schouders op. ‘Er moet hier ergens een hendel of knop zitten.’ Hij begon langs de muur te voelen, tastend op iets dat hun er uit zou laten.

Lara fronst als ze zich bedenkt waar ze zaten. ‘De Vijver van Verandering...verandering: om te veranderen in vorm of verschijning.’ Ze schudde haar hoofd. Het kwam niet voor haar. Lara zucht als ze haar hoofd schuin omhoog houdt en naar adem hapt.

‘Wat scheelt er?’ roept Kurtis uit naar haar.

Lara wijst naar het plafond waar het water van de steen weerkaatste. Alle kristallen van het water vormden een afbeelding:

‘Het is een plattegrond!’ roept Lara hardop. ‘Zie je die vierkanten? Ik weet haast zeker dat het blokken zijn. De T’s moeten soort van hendels zijn.’

Kurtis rende naar de rechterkant van de kamer tot waar de plattegrond een blok in zijn eentje toonde. Hij duwde er met al zijn kracht op. Het verroerde zich niet. Hij trok er aan ook

dat zonder enig succes.

Na nog even langer de plattegrond bekeken te hebben, glimlacht Lara. 'Ik weet het.' Ze loopt snel naar de blok die aan de bovenkant van de plattegrond zat. Ze springt naar achteren, schiet zich dan naar voren, duwend zo hard als ze kon. Het bewoog naar binnen!

Kurtis rende naar de plek waar zij was. Hij trok twee keer aan het blok (links van degene waar Lara tegenaan duwde op de plattegrond) totdat het een gat onthulde. Ze rende uit de ruimte waar ze in zat en betreed dan de korte gang.

'Net wat ik dacht,' zei Kurtis, 'een hendel.'

Lara haalt het om. Tegenover, aan de overkant van de vijver, zwaait er een deel van de muur open.

'Dit was te gemakkelijk,' grijnsde ze. Kurtis rent naar de deur toe en trekt aan een hendel dat binnen was.

'Er gebeurt niks,' zei Lara.

Kurtis fronst. 'Duurt misschien een paar minuten voordat het binnenschiet.' Beide stonden stil, wachtend op een deur, of iets om open te gaan. Dan opeens, begint het water te bubbelen. Lara staarde naar de plas als er hete stoom uit het water rijst. Een seconde later begon het te koken! Een beetje water begon op de richel vlak naast hun te spetteren. Beide begonnen onder een van de kleine gangen te schuilen.

'Wat gebeurt er?' vroeg Kurtis dringend.

'Ze zullen het niet voor niets de Vijver van *Verandering* noemen,' lachte Lara. In nog geen minuut, was er een enorme stenen pilaar uit de bodem van de plas gerezen. Het stond ongeveer drieënnegentig meter boven het water. Daar bovenop, ruste een ivoren olifant. 'Dat is het!' riep Lara hardop, 'Dat is de olifant die we nodig hebben!'

Kurtis reageerde chagrijnig. 'Maar hoe gaan we het aanpakken?' Hij wees terug naar de plas. Het kokende water begon te veranderen in lava!

Lara haalde haar schouders op. 'Gemakkelijk.' Zonder enige waarschuwing, rent ze vooruit en springt naar de pilaar. Ze land op een voet en hervat al snel haar evenwicht. Hete lava bubbelt overal om haar heen. Ze grijpt de olifant en stopt het stevig in haar vest.

'Je hebt jezelf nu in een moeilijk parket gewerkt, Lara!' riep Kurtis hardop. Het hete gesmolten vloeistof begon langzaam omhoog te rijzen. De temperatuur in de kamer werd alsmeter heter, wat zweet op het gezicht van Kurtis doet druppen. Het water wat in de kamer stroomde was nu gloeiend hete lava! Lara kijkt als een dolzinnige om zich heen, dan ineens, heeft ze een idee.

'Duw de hendel terug omhoog,' antwoordde ze terug, 'dat zou het moeten terug keren.' Kurtis grijnst, 'je bent een beste denker!' Hij rent terug in de kleine gang en duwt de hendel terug omhoog. Kurtis voelde gerommel onder hem. 'Maak je klaar,' zei hij...

Een donkere wolk vormde zich boven Tsumeb. Kinderen rennen terug naar hun hutten voor veiligheid, terwijl dieren zich haasten om te schuilen.

'Ze hebben het,' fluisterde Ferdinand. Hij stond snel op en ging naar buiten, waar allerlei bewapende mannen hem vergezelde. Even later begonnen, grote, dikke regendruppels uit de hemel te vallen. Ferdinand rees zijn armen en strekte ze uit.

‘KOM TOT MIJ!’ gromde hij, ‘JULLIE TIJD ZIT ER OP!’ hij ademde diep naar binnen naarmate het regen op zijn lichaam spettert en in het zand...

De pilaar waar Lara zich op bevond begon te schudden. Ze kijkt rond, wanhopig op zoek naar een uitweg. De lava om haar heen was niet terug veranderd in water. Bubbels knapte overal, wat het hete vloeistof in verschillende richtingen sproeide.

Plotseling, begint de pilaar te rijzen. Lara kijkt omhoog en zag een klein deel van het plafond opzij schuiven.

‘Kurtis!’ riep Lara, ‘Spring op de pilaar!’

‘Je moet wel gek zijn!’ schreeuwde hij terug, ‘er is niet genoeg ruimte voor ons allebei!’

‘Dat zal dan wel moeten, of je wilt hier voor altijd achterblijven.’ Kurtis twijfelde voordat hij een rennende sprong naar de pilaar nam. Lara grijpt zich aan hem vast en houdt stevig vast. Onverwachts, schoot de pilaar omhoog, wat Lara en Kurtis direct door het gat in het plafond zond!

‘Woah!’ gilte Lara, ‘dat is nog eens wat je noemt met spoed naar de top gaan!’ De pilaar ging verder met dezelfde snelheid. Lara en Kurtis moesten zich aan elkaar vastklampen om te voorkomen dat ze uit evenwicht zouden vallen. Ze stoppen abrupt. Lara struikelde naar voren van de plotselinge stoot. Ze keek omhoog en springt dan omhoog naar een richel. Lara klimt uit het gat, zo op de vaste grond. Kurtis vergezelt haar even later.

‘Zo, zo,’ zei een stem, ‘welkom terug.’

Beiden draaien zich om. Ferdinand stond voor hen, met een aantal mannen.

Lara knikt. ‘Dank je wel.’

‘Hoe ging het?’

‘Nogal vlug, eerlijk gezegd,’ lachte Kurtis.

‘Hebben jullie de olifant?’ vroeg Ferdinand.

‘Ja,’ antwoordde Lara.

‘Uitstekend! Zou ik het mogen?’

Langzaam ritst ze haar jaszak open en overhandigt het dan aarzelend.

‘Eindelijk!’ gilte hij uit, ‘dat jullie maar je laatste gebed mogen opzeggen!’

De gezicht van Kurtis werd bleek. Lara opende haar mond van verbazing terwijl ze naar haar pistool grijpt.

Ferdinand kijkt op naar iedereen. ‘Achteruit.’ Hij pakte een mes van zijn riem en met een vlugge beweging, steekt hij het in de rug van de olifant. Het spleet in twee helften, wat een klein stukje papier onthulde. De Keizer liet de gebroken olifant op de grond vallen en verwijderd voorzichtig het broze perkamenten rolletje. Hij hield voor zich omhoog, ogen met hevige opwindning, een hint van angst.

‘Dominio per malum,’ fluisterde hij.

Lara fronst. Wat betekent dat nou weer?

‘Dominio per malum: kracht door middel van het kwaad,’ antwoordde Kurtis, alsof hij Lara’s gedachten las.

‘Kracht door middel van het kwaad? Dat kan niet goed zijn!’ riep Lara hardop.

Plotseling, begint er rook uit de grond te kruipen. Het wervelde omhoog, kronkelend om zich heen.

‘Dominio per malum, DOMINIO PER ALUM!’ schreeuwde de Keizer.

Lara en Kurtis springen achteruit. Er zat wel zeker iets niet goed.

‘DOMINIO PER ALUM!’ gilde hij. Dan, zo snel als een bliksem, word hij geraakt door een grote uitbarsting van licht. De rook greep hem, cirkelend om zijn lichaam.

‘Ik kan hem niet meer zien!’ riep Lara hardop. Ze keek naar Kurtis. ‘Kurtis?’ Hij gaf haar geen antwoord. Hij was in een diepe trance.

‘*Rargh!*’

Lara werd van achteren geraakt – hard. Ze valt naar voren en doet een tegengestelde koprol. De rook om haar heen ging weg en veranderde in een roodachtige kleur. Als ze weer opstaat, hield Lara een pistool voor zich uit, met de pols opzij gedraaid.

Ferdinand stond voor haar! Zijn ogen waren overschaduwd, zijn gezicht veranderd in een afschuwelijke frons. Lara had niet eens de kans om te bewegen. Hij sprong bovenop haar, wat haar op de grond deed smakken. Haar pistool draaide weg uit reikhalte, in de rook.

‘*Ugh!*’ Lara schopte zo hard als ze kon omhoog. Ferdinand vloog naar achteren, bijna in slow motion. Hij lande op zijn rug en voordat hij de kans kreeg om op te staan, had Lara haar stiletto al ruim op zijn keel geplant.

‘Je kunt mij maar beter vertellen wat er aan de hand is,’ zei ze door geklemde kaken, ‘of ik zal niet zo’n aardige meid zijn.’

Ferdinand kuchte een antwoord.

‘Nog een keer.’ Lara duwde iets harder op het mes. Een dunne lijn met bloed sijpelde uit een hoek.

Nog een kuch.

‘Goed dan, als dit de manier is hoe je het wilt spelen.’ Lara pakt hem op bij zijn keel en duwt hem ruw weg.

‘Jij dwaas!’ gilde hij, ‘je kunt mij niet vernietigen!’ Hij valt uit naar Lara, tanden ontbloot net als een wild dier. Lara springt opzij, wat zijn krachtige uitblazing doet missen. Ze draait zich terug en begon op hem af te sprinten – mes gereed.

De gedachten van Kurtis dreven weg. Hij vocht om het terug te krijgen, maar het lukte hem niet. Een sterke kracht liet het hem niet toe. Hij zag de Keizer en de ivoren olifant. Een man stond naast hem, bijna identiek in verschijning. Een zwarte olifant stond naast hem. Maar wat betekende het nou? Kurtis kijkt toe als het hem alles verteld wat hij moest weten.

Lara knarste haar tanden naarmate ze haar stiletto naar Ferdinand steekt. Hij was veel te snel. Voordat Lara kon reageren, raakt hij haar scheen. Ze krimpt ineen op de grond waar de rook een zware deken om haar heen maakte. Ze komt weer op beide benen, in een sluijpositie. Lara draait om zich heen, met de verwachting Ferdinand daar te zien. Het enige wat ze kon zien was rook.

Lara laat zich op de grond vallen in een commando kruippositie. Ze maakt haar weg in de richting waarin ze dacht dat hij zat. Wat ze niet wist, was dat hij dicht op haar huid zat.

Ferdinand grijnst naarmate hij dichterbij Lara komt. Vreemde klauwen hadden zijn handen overgenomen. Hij hinnikt bij de gedachte haar vlees te verscheuren.

De ogen van Kurtis schieten open. Het duurde even voor hem voordat hij zijn omgeving doorhad. Hij moest Lara zien te vinden en snel!

Lara ging verder naar voren. Ze had geen goed gevoel van binnen. Zonder enige

momenten van aarzeling, zwaait ze in het rond in een zittende positie en werd een beetje blij met de trekker van een uzi.

KNAL! KNAL, KNAL!

‘Argh!’ gilte hij uit.

Opeens springt Kurtis uit de rook vandaan. Hij smeed zijn chirugai naar Ferdinand.

‘Vlug Lara!’ schreeuwde Kurtis, ‘de zwarte olifant!’

Lara fronst als ze het uit haar vest haalt. Wat had dit nou te maken met de olifant? Ze gooit het over naar Kurtis. Hij gooide het op de grond waar het in twee helften brak. Kurtis verwijderde het stukje papier dat binnen zat en gaf het aan Lara.

Ferdinand krabbelde omhoog. ‘Je kunt mij niet zo gemakkelijk tegenhouden! Ik heb voor een lange tijd gewacht om de wraak te krijgen!’ Hij wankelde richting Lara, met uitgestrekte klauwen.

Na een vlugge blik op het papiertje, grijnst Lara. ‘Ik kan zo door je heen kijken gekkie. Gebruik voor de volgende keer een papieren zak, geen plastic.’

‘Wat?’

‘Glas veranderd in vuur als ijs veranderd in stof. Ga heen beest! Ga terug naar het verleden, met deze woorden die ik op jou werp.’

‘Nee!’ jammerde hij, ‘Dat kun je niet doen!’

Lara legt haar handen op haar heupen. ‘Heb het zojuist gedaan.’ Ze draait zich om en komt naast Kurtis te staan, terwijl zijn kreten zich over de horizon verspreiden.

Even later had de aarde de rode rook terug geabsorbeerd. Ferdinand lag op de grond, klaar om op te gaan staan.

‘Het heeft niet gewerkt!’ riep Lara hardop.

‘Dat heeft het wel!’ hilde hij uit. ‘Dank jullie allebei.’

Lara keek verward. ‘Wat is hier aan de hand?’

De Keizer zucht. ‘Het is een lang verhaal. Kijk, toen Tsumeb verdween, kwam het door de Keizer in die tijd. Hij was degene die de ivoren olifant had gebruikt om de aardbeving te veroorzaken.’

‘Ik begrijp nog steeds niet wat je bedoelt,’ zei Lara.

‘Zijn lichaam had zich opnieuw belichaamd in de olifant. Hij zwoor dat hij op een dag wraak zou nemen. Hij wilde de hele wereld regeren! Maar sommige mensen kwamen achter wat de olifant inhield. Ze namen hem gevangen en martelde hem tot de dood. Zijn laatste woorden waren zijn plannen in zijn volgende leven.’

‘Dus je wist het al dit tijd al?’ vroeg Kurtis.

Hij knikte met zijn hoofd. ‘Hoewel, ik had niet geweten dat het zo zou gebeuren. Ik dacht dat het zou verschijnen, niet dat het *mijn* lichaam zou overnemen! Er is echter iets wat ik jullie wil laten horen. De mensen die hem door hadden vonden zijn dagboek. Een van de intreden klonk als volgt:

*'Lang geleden toen het zand stil lag,
stond ik alleen buiten op gezag.*

Een duister figuur kwam naar mij en gaf mij een geluksamulet en maakte mij vrij.

Leven is bruut geweest en leven is oneerlijk geweest!

Nu beheerste ik een ultieme kracht,

En voor al het andere liet ik geen teken van zorg zien.

Het was een kracht dat tijd kon wijzigen,

Een kracht dat je in elke tijd kon bevorderen.'

'Waarom gaf je ons niet alle details voor die tijd?' vroeg Lara.

'Ik wilde jullie niet wegjagen. Ik wilde *echt* dat hij gestopt werd, want ik wist dat hij op een dag zou terugkeren.'

'Dat is goed genoeg,' zei Kurtis. 'Dus nu zijn we klaar?'

'Ja, ik wil jullie beide erg bedanken. Jullie hebben Tsumeb geholpen met een kwade kracht te verslaan dat voor een lange tijd in leven was. Maar voordat jullie gaan, accepteer dan een kleine gelukshanger.' Hij gaf Lara een kleine houten graving van een van de beesten die haar had ontvoerd.

'Zeker memorabel!' lachte ze. Ferdinand overhandigde Kurtis ook een houten graving.

'Heb jij deze gemaakt?' vroeg hij.

De Keizer schudde zijn hoofd. 'Nee, ze zijn door iemand uit China aan mij gegeven.'

Nadat ze hun afscheid hebben genomen, stappen Lara en Kurtis op het vliegtuig dat hun naar Tsumeb had gebracht. Naarmate ze door de lucht vliegen, kijkt Lara uit haar raampje en bekijkt de stad als het kleiner word. Haar oog merkte iets op. Ze tuurt en kon maar net nauwelijks de boodschap dat in rook was geschreven lezen: *Ik bekijk je altijd.*

Goed, dacht Lara, dan zul je misschien iets leren!

Een week later...

Lara zat op haar bed, in kleermakerszit. Het was even voor zevenen, maar ze kon niet meer in slaap komen. Iets zat haar steeds dwars.

'Ik bekijk je altijd,' zegt ze op. 'Daar moet toch iets meer achter zitten.' Naarmate ze hier langer over nadenkt, kwam Winston haar wat thee brengen.

'Je moet toch echt iets met dat standbeeld doen! Het lijkt alsof het mij aanstaart, elke keer als ik er langs loop.'

'Zal ik doen,' antwoordde Lara. Als ze de kamer heeft verlaten, springt ze uit haar bed en pakt de houten graving op. Terwijl ze het bekijkt, laat de zon iets in het oog reflecteren.

‘Ik vraag me af...’ fluisterde Lara. Ze pakt een mes uit haar lade en krast voorzichtig in het hout. Ze trok de achterkant van het standbeeld er af en grijnst. Binnenin lag een metalen doos. Lara opende het en haalde er een getypte brief uit.

Beste Lara,

Slim van je om dit te vinden. Uiteraard, wisten we dat. Ferdinand had ons geïnformeerd dat je ze zult assisteren in hun poging om Tsumeb van de originele Keizer te ontdoen.

Gefeliciteerd op een weer succesvolle avontuur! We hopen dat je plezier van je reis hebt gehad.

We schrijven dit omdat we een voorstel voor je hebben...

Als Lara klaar is met lezen, gaat de telefoon.

‘...MP5 en M16? Ja, dat is goed. Koptelefonen en infrarood? Lasers? – *Dat* is pas het betere werk.’

Nadat ze klaar is met het gesprek, belt Lara naar Winston voor een thee om mee te nemen. Haar volgende halte? Laten we gewoon zeggen dat ze Zip moet opbellen en haar oude jumpsuit tevoorschijn moet halen!

The Lost City of Tsumeb

Copyright © 2004 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive